

Ens ha arribat

Un alcalde molt renovador a Girona

El virtual alcalde de Girona, Carles Puigdemont (CiU), va explicar ahir a la xarxa social Twitter que una gironina l'havia

aturat pel carrer per preguntar-li si era el fill del nou alcalde de la ciutat. "És que t'hi assembles molt", li va dir.

Pérez Rubalcaba i Chacón, de costat

En la reunió del comitè federal del PSOE el flamant candidat a primàries, Alfredo Pérez Rubalcaba, estava

assegut al costat de l'exaspirant en la mateixa cursa, Carme Chacón. No van parlar gaire, entre ells.

Apunts

Lluís Martínez

Equilibri

Fa alguns milers d'anys, la població humana, aquesta que ara està a punt d'arribar als 7.000 milions, era només de 2.000 individus. Vivien a l'Àfrica i van estar a punt de morir tots. Això, com és obvi, no va succeir. Per dos motius. Primer: perquè malgrat que les condicions de vida eren molt difícils els éssers humans van saber equilibrar l'individualisme i la cooperació. Segon: perquè van marxar d'aquell territori que s'havia tornat hostil a causa del canvi climàtic que viu la Terra cíclicament, hi hagi intervenció humana o no. És a dir, que l'emigració també és en la base de la nostra supervivència com a espècie.

Aquesta imatge retrospectiva em ve al cap sempre que apareix algú que assenyala els immigrants com a font de tots els mals. És molt fàcil culpar el que ha arribat l'últim de totes les desgràcies. Fàcil i agraït perquè ens estalvia haver de pensar.

L'estadística, com qualsevol ciència, és molt valuosa quan la toquen mans expertes, no els aprenents de bruixot que fan que els números diguin allò que ells volen que diguin.

Bé, doncs sospito que aquest és el cas. I si un deixa caure el missatge adequat en el lloc oportú, com pot ser un barri amb molt d'atur i delinqüència, no cal perdre's de vista per saber quin serà el resultat. Ja tinc prou edat per saber que les solucions polítiques col·lectives són l'avantsala dels grans desastres de la història.

He escrit al principi que la humanitat es va salvar perquè va saber equilibrar l'individualisme i la cooperació. L'últim que necessitem ara és que els venedors de solucions fàcils vinguin a fer trencadissa.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Dylan. Dimarts passat, Bob Dylan va fer setanta anys: una notícia no dolenta en una setmana postelectoral no del tot alegre. Quan Dylan va entrar en escena, jo i els amics d'aleshores érem nens i les seves cançons no ens deien res de res –les dels Monkees, sí–, i ni ens en vam assabentar, del concert mític al Royal Albert Hall de Londres, el 1966 (en què el públic el va qualificar de *traïdor* quan va canviar la guitarra acústica per una d'elèctrica). En arribar nosaltres a l'adolescència –al bell mig de l'eclosió *punk*–, Dylan, que s'havia tornat religiós en aquella època rigorosament iconoclasta, ens semblava del tot desfasat i, a més a més, la seva veu, geme-gaire i desafinada, ens treia de polleguera.

□□□

Dylan. Ara bé, quan ja tenia uns quaranta anys, la sort va voler que Joan Reig me'n recomanés un àlbum *bootleg* (*The Rolling Thunder Revue*); hi vaig descobrir unes lletres amarades de sentits elegantment contradictoris i una sinceritat per part de qui les cantava que excitava per si sola. És a dir, els dos elements clau que són presents, en major o menor grau, en totes les seves cançons, des de la primera balada, *La mort d'Emmett Till* (1962) fins als grunys cínics de *Together through life* (2010).

□□□

Dylan. Que la gent que encara no pot suportar Dylan –com no el podia suportar jo durant tant de temps– em perdoni per recomanar-li tres cançons, tres, que potser podrien fer-li canviar de parer. *Subteranean home-*

Bob Dylan va fer 70 anys dimarts passat ■ AFP

sick blues (1965) –"no cal un home del temps per saber cap on bufa el vent, no seguieu els líders,

compte amb els parquímetres" – combina la intensitat del rap amb una lletra que remarca la impossibilitat de qualsevol protesta. *Where are you tonight* (1978) –"vaig mossegar l'arrel de la fruita prohibida i el suc em va córrer cames avall" – és una cançó d'enyorança amorosa cantada amb una desesperació gens fingida que recorre a un reguitzell d'imatges contraposades. I per acabar, *Highlands* (1997) –"tinc la sensació que estic a la deriva, anant d'escena en escena, què dimonis vol dir tot plegat?" –, una cançó llarguíssima plena d'escenes quotidianes vista des de la perspectiva d'un quasivell; una cançó que continua i continua com si no hagués de tenir mai cap punt final. No deu ser casualitat que l'última gira de Dylan en digui *The Never Ending Tour*. S'acabarà, és clar, quan s'acabi ell.

L'escaire Teló

Miquel Pairoli

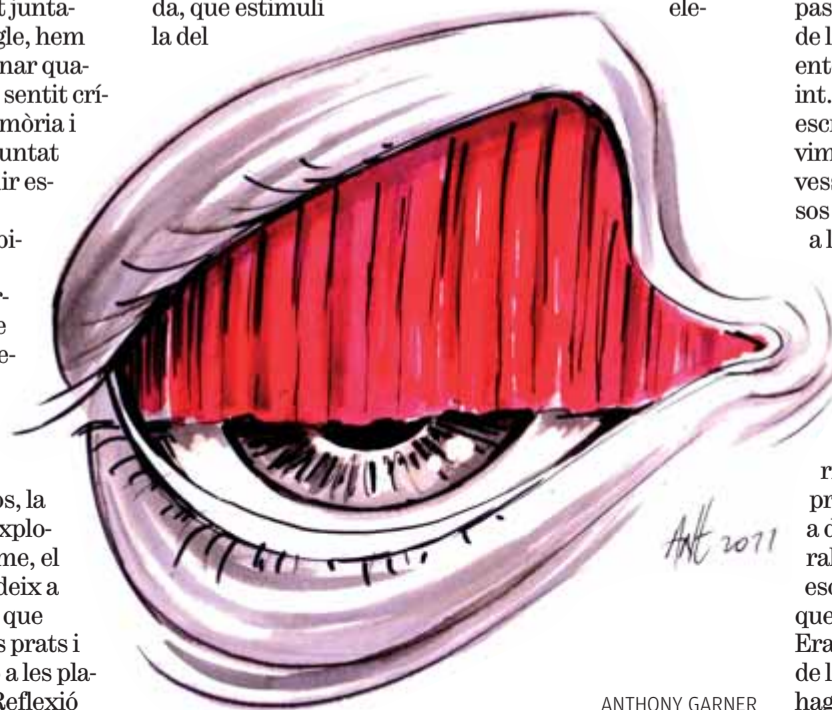
Convideu cinc cuiners a fer un arròs a la cassola, per exemple, i cada un us el farà diferent. Els ingredients, el sofregit, el punt de cocció variaran i, apagats els fogons, us serviran cinc arrossos potser excel·lents, però diversos de sabor i matís. Els cuiners, ara, tenen molt prestigi públic, més que mai. Els columnistes de premsa, no, com els periodistes en general. Despertem moltes més suspicàcies que els cuiners i estem avesats a sentir tot de retrets tòpics i habituals, que no comentarem. Però, igual que els cuiners, els columnistes

tenim les nostres receptes i cadascú elabora l'arròs a la seva manera. En aquesta secció, que es va iniciar a El Punt juntament amb el segle, hem procurat combinar quatre ingredients: sentit crític, reflexió, memòria i una mica de voluntat d'estil, que vol dir escriure els mots amb ordre i ambició de claredat. Sentit crític perquè pensem que és inherent al periodisme d'opinió. Si no hi ha sentit crític envers el poder, els abusos, la intolerància, l'explo-tació, el fanatisme, el periodisme tendeix a les flors i violes, que fan molt goig als prats i jardins, però no a les planes d'un diari. Reflexió

com a compromís amb el lector. El columnista ha d'aportar una idea, la seva, raonada i fonamentada, que estimuli la del

lector, bé sigui a favor o en contra. La columna ha de ser una incitació al pensament i al diàleg, un ele-

ment, humil si voleu, perquè el lector formi el seu punt de vista. Memòria, perquè lligar caps entre el passat i el present és una de les millors maneres per entendre el que va succeint. En la història ja està escrit gran part del que vivim. Avui dia, però, tra- vessem temps molt adversos per al sentit crític, per a la reflexió i per a la memòria. Són tres bèsties negres per als poders que ara ens governen i que ens volen dòcils, emotius i oblidadissos. A partir d'aquests criteris, entesos com un principi deontològic, és a dir, com un deure moral i professional, hem escrit aquesta columna que ara abaixa el teló. Era aquesta la recepta de l'arròs. Tant de bo els hagi estat de gust.

ANTHONY GARNER